

Ἄλλὰ σὲ λιγάκι, νά σου καὶ φανερώναται ὁ γέρο-Κόλιας. Λές καὶ τὸν ἔστελνε μέσ' στήν ὥρα ἢ Θεία Πρόνοια.

Ὁ λοχαγὸς τὸν πῆρε κατὰ μέρος, κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι τὴ μικροῦλα. Τοῦ ἀφιδεύθηκε τὴ ψυχοπαῖδα, ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, τοῦδωσε μερικὰ χρήματα, καὶ φεύγοντας τοῦ εἶπε:

— Ἀκουσες, μπάρμπα-Κόλια! Ἄν δὲν εὔρης τσοῦ γονέοι τρη καὶ νοιώσης πῶς ἀπόμεινε πεντάρφανη, νά μοῦ τήνε φέρης ἴσια στὰ Γιάννενα, ποῦ θά μποῦμε σήμερα-αὔριο τὸ δίχως ἄλλο.

— Ἐννοια σου, καπετάνιο. Νᾶσαι ξένοιαστος. Σοῦ δίνω ὄρο ποῦ θά κάμω κατὰ πῶς με διάταξες.

Οἱ ἄνδρες εἶχαν ἐτοιμασθῆ. Ὁ λόχος ἦταν στὴ γραμμὴ ἐτοιμος νά ξεκινήσῃ.

Ἡ Μπεπέκα, σὰ νά κατάλαβε πῶς θ' ἀπομείνῃ μονάχη, βλέποντας ὄλη αὐτὴ τὴ κίνηση, ἔμπηξε τὰ κλάμματα, χτυποῦσε τὰ ποδαράκια τῆς σκούζοντας καὶ γύρευε νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μπάρμπα-Κόλια.

— Στὸ καλὸ, μπεπέκα!

— Καλὲς ἀντάμωσες, μικροῦλα μου!

— Γειά σου, χρυσό μου!

Τῆς φώναζαν οἱ ἄνδρες καὶ τῆς ἔστελναν μὲ τὰ χέρια γλυκὰ φιλάκια, ὅλοι δακρυσιμένοι μὲ τὸ χωρισμὸ τῆς μικροῦλας.

Κι' ὅταν ὁ ὑπολοχαγὸς ἐφώναξε τὸ πρόσταγμα: Ἐμπρός! μάρε! μᾶς φάνηκε πῶς ἡ φωνὴ του ἦταν βραῖσμένη...

Ο ΕΠΙΣΤΡΑΤΟΣ

Αὐτοσχέδιον συγκινητικὸν ντουέτο εἰς fa maggiore